

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list.

Vrežuje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena Marijinoga lista je: I. V državi na skupni naslov 10 Din. i 2 Din. pošt. nine za kalendar, skupno 12 Din, na leto. Na skupni naslov more hoditi najmenje 10 komadov, Za teh 12 Din. dobijo naročniki Marijin list i kalendar Srca Jezušovoga z prilogov „Priprava na srečno smrt.“ Naročnina se mora poslati do konca januara v celoti naprej ali mesečno naprej. Jako veliko dobroto nam pa skažejo naročniki, če plačajo naprej koliko le morejo. Smejo pa naročnino plačivati na mesece, to je vsaki mesec naprej en dinar.

Na posamezni naslov je cena Marijinoga lista v državi 15 Din. na leto. Za to naročnino dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto. Plaćati se mora do konca januara cela naročnina, ali pa mesečno 1 Din. 25 p. naprej.

II. Za vse države Evrope 25 Din. na leto. Za to ceno dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto. Plaćati se pa mora Marijin list do konca januara ali mesečno naprej po dva dinara, zadnji mesec tri dinare.

Cena Marijinoga lista za države Evrope z Novinami vred je 100 Din. na leto. Naročnina se more do konca januara naprej plaćati ali pa 8-50 Din. vsaki mesec naprej. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštine prosta.

III. Za države zvñ Evrope, kak v Ameriko, Australijo itd. je naročnina na leto 40 D. Za to ceno dobijo naročniki Marijinoga lista tudi kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plaćati. Ki ma z Marijinim listom naročene tudi Novine, plaća za oboje na leto dva dolara ali 112 Din. v državaj zvñ Evrope. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plaćati. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštine prosta.

Za naročnike M. Lista se služi letno več jezer sv. meš v Linzi v „Seraphinskom društvu“ i vsaki teden edna sv. meša doma. Te sv. meše se služijo za žive i pokojne naročnike i za vse njihove namene.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. skrivnosti sv. roznoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 4. knjižica: „Priprava za srečno smrt“ 2-50 Din.

Dari.

I.

Dari na „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih leta 1930. v dinaraj.
Občina Trnje. Nabiratela: Sobočan Števan i Stanko Martin. Peterec Janoš 10, Peterec Martin 10, Hozjan Ana 5, Čurič Treza 10, Horvat Martin 5, Knaus Marija 5, Koslar Andraš 5, Horvat Marija 5, Kovač Janoš 5, Sabotin Ivan 10, Magdič Ivan 5, Magdič Ivan 5, Horvat S. Jožef 20, Denša Ivan 5, Horvat Štefan 10, Hanc Martin 5, Balazic Jožef 10, Perša Anton 10, Horvat Marija 10, Horvat Verona 10, Stanko Martin 10, Stanko Verona 10, Hozjan Ivan 10, Horvat S. Martin 10, Horvat Martin 10, Kocet Kata 10+10, Kramar Mihal 5, Horvat Janoš 5, Kocet Andraš 5+5, Hozjan Franc 5, Horvat Marko 10, Kolarič Janoš 10, Kramar Ivan 5, Nerat Martin 5, Sobočan Štefan 10, Tkalec Štefan 5, Dugar Janoš 5, Dugar Štefan 5, Žalig Treza 10, Sobočan Marija 50.
— *Občina Trnje. Nabiratela: Horvat Janoš i Horvat Marko. Tratnjek Marija 20, Sarjaš Treza 20, Denša Peter 8, Sobočan Štefan 80, Kavaš Jožef*

4. Hozjan Ignac 3, Gabor Janoš 20, Küzma Matjaš 8, Copot Aga 4, Kram-
 pač Ignac 4, Krampač Kata 20, Hozjan Martin 4, Horvat Jožef 12. Žoldoš
 Matjaš 1, Zadravec Štefan 8, Hozjan Kata 4, Jantel Štefan i Ana 4, Horvat
 Jožef i Treza 20, Prša Andreš i Kata 3, Varašanec Martin 2, Doma Štefan
 10, Doma Jožef 20. Sarjaš Ivan 20, Tompa Jožef i Fema 12, Sarjaš Andraš
 20, Vinčec Jožef 20, Vinčec Štefan 20, Vinčec Kata 20, Denša Jožef 100,
 Kustec Andraš 2, Antolin Štefan 10, Tkalec Marija 5, Radoha Jožef 5,
 Hanc Štefan 2, Sobočan Jožef 20, Horvat Marko 20, Horvat Štefan 130,
 Kolenko Marija 20, Kolenko Ivan 12, Hozjan Štefan 4, Hozjan Martin 5,
 Hozjan Marko 20, Sarjaš Štefan 20, Kolarič Lena 5, Lebar Ivan 10, Domin-
 ko Verona 40, Radošič Štefan 1, Gjörköš Štefan 20, Kozlar Matjaš 20, Koz-
 lar Ana 20, Lejko Martin 20, Horvat S. Ignac 20, Zver Ana i Jožef 130,
 Sarjaš Štefan 3, Kozlar Štefan 6, Žoldoš Marko 20, Stanko Treza 20, Hor-
 vat Janoš 130, Horvat Marko 30, Horvat Martin 16, Bernar Kata 8, Sar-
 jaš Štefan 2, Sobočan Kata 2, Denša Ivan 5, Vuk Štefan 8, Tkalec Ma-
 rija 7'50, N. N. 3. — *Občina Dol. Bistrica. Nabiratel: Cigan Ivan i Ko-
 lenko Janoš.* Hebar Matjaš 2'50, Balažic Alojzija 10, Vogrinčič Matjaš 2,
 Gjörrek Marija 8, Lebar Treza 8, Kolenko Jožef 20, Kreslin Ana 30, Martin
 Kata 30, Koštric Veroua 10, Kolenko Marija 10, Žižek Matjaš 5, Vugrinčič
 Treza 8, Kelenc Julia 20, Ritlop Štefan 10, Kelenc Magda 20, Balažic Ro-
 zalija 40, Kelenc Janoš 20, Cigan Ivan 24, Kelenc Kata 28, Jakšič Aga 2,
 Balažic Marija 2, Marton Marija 12, Dvanajšček Rozalija 8, Cigan Marija
 20, Žunič Pavel 8, Hanc Kata 5, Balažic Roza 20, Magdič Štefan 30, Ko-
 vač Magda 5, Maučec Ignac 2, Kustec Verona 20, Kustec Rozalija 40,
 Vučko Aga 20, Kelenc Marija 20, Glavač Jožef 20, Glavač Aranka 4, Gjör-
 rek Matjaš 20, Šumen Štefan 15, Donko Ivan 20, Žabot Rozalija 20, Lonec
 Kata 8, Glavatiš Izidor 15, Kreslin Štefan 30, Horvat Marija 8, Kolenko
 Janoš 20, Šumen Ana 2, Vinčec Martin 2, Horvat Fema 8, Kreslin Martin
 5, Gjörrek Jožef 5, Koštric Treza 10, Padar Treza 8. — *Občina Nedelica.*
Nabirateo: Sobočan Jožef. Pücko Ivan 2, Lutar Agata 10, Radoha Kata 6,
 Radoha Ivan krojač 3, Gjuran Ivan 2, Gjörköš Marko 10, Lutar Štefan 1,
 Nezič Jožef 6, Lutar Verona 6, Lutar Jožef 2, Šumen Ivan 10, Špilak Ivan
 3, Čeh Roza 5, Gjörköš Jožef 3, Recek Jožef 2, Horvat Jožef 2, Toplak
 Janoš 4, Žižek Verona 2, Kocet Franc 2, Čeh Franc 2, Klinek Štefan 1,
 Zver Stefan 1, Gelt Štefan 2, Vitez Štefan 2, Gornjec Ignac 3, Zver Franc
 2, Horvat Martina familija 10, Gjörköš Geta 10, Čeh Matjaš 5. — **Letos**
so darüvati v Din.: *Ritos Peter Črensovci en črep,* prle 130 i zdaj
 520, isti naj se reši smrtnoga greha 150, Balažic Marija Sr. Bistrica 10,
 N. Turnišče 10, N. Turnišče 10, Magdič Ana Orlovček prosi za srečno
 smrt 40, Farkaš Treza Žižki po oblubi 10, Čačič Jožef pleb. Črensovci
 100, Žižek Martin i Horvat S. Ignac nabrala na G. Bistrici 307, Ferencak
 Jožef nabralo v Gomilici 84, Šebjan Ivan i žena Ana r. Forjan Lipovci
 100, Horvat S. Ivan, Horvat S. Jožer i Vučko Izidor nabrali na gostüvanji
 pri Bohneč Bari na G. Bistrici 50, Tkalec Kata G. Bistrica prosi po Žal.
 Materi Mariji za srečen izpit sina 10, na gostüvanji Lük Treze i Flisar
 Antona v Domajincih sta nabrala pri našem vrlom širiteli Lük Janoš druž-
 ban Cvörnjek Karol z Kruplivnika i starišina Žilavec Janoš z Vadarec 100,
 na gostüvanji pri Cigan Ivani v Črensovcih sta nabrala starišina Cigan
 Štef i družban Bedrnjak Martin iz Črensovec 57, Kavaš Magdalena Odran-
 ci 10, N. N. Odranci 50, Gabor Treza r. Lebar nabrala v Črensovcih od
 Radostne rože 25, Špiclin Roza G. Bistrica prosi za blagoslov pri stvari

10, na gostovanji pri Herman Ivani na G. Bistrici nabrala Kolenko Karol i Špiclin Matjaš 43'50, na gostovanji pri Padar Trezi na D. Bistrici nabrala Kolenko Janoš i Kohek Mihal 25, Horvat S. Martin Trnje prosi za blagoslov zakona svojega sina 10, Fotivec Mihal pozvačin nabralo na gostovanji pri + Čurič Štefana vdovici v Žižkih 64'75, Šömen r. Horvat Bara Chicago kamen 558 Din. (92 Din. še dopošle) Rajsar Štefan Serancourt, Francija v zahvalo za dober služ i za božo pomoč 21, Škrbinc Marija Maribor me sečna rata za črep 27, Dr. Brandieu Silvian zdravnik M. Sobota 55, Horvat S. Lžika Hotiza prosi za blagoslov 40, Horvat Štefan Lukač Črensovec prvo-rato čepa 254, Šlemer Treza Dolič 5, Špilak Jožef nabralo v Brezovici 118'50, Smej Orša Beltinci 10, N. N. Beltinci 5, Balažic Marija Beltinci prosi za blagoslov pri stvari 10, Šimon Blazina Ljubljana 22'50, Kuhar Mihal Trdkova 11'75, Ritlop Martin Širine v zahvalo, ka sta svinje ostali 30, Vučko Štefan G. Bistrica nabralo na gostovanji pri Koštric Jožefi v Žižkih 45'35, Marič Alojz veterinar Brinje 55 Din.

Oča sirot povrni vsem obilno. — ODBOR.

II.

Na Marijin fond so darovali v Din. sledeči: Klekl Jožef vp. pleb. Črensoveci 1000, Šinko Marija, Rac Ludovik, Lenarčič Alojz, Rac Marija vsi iz G. Slaveč doma zdaj na deli v Franciji 11, Godar Mihal Budinci 8, N. Črensoveci 10, Lebar Jožef iz Sr. Bistrice, zdaj v Chicagi 1000, Štimec Jožef Laporje 5, Kūzma Štefan Našice 5, Škaper Treza v Doliči nabrala 100, Ozmec Franc iz Melinec zdaj v Buenos Airesi 13, N. G. Bistrica 10, Gomboši Franc Krog 1, Bratkovič Ivan Krog 1, Hegeduš Matja Krog 3, Cigan Matjaš Žižki 500, obresti 25'90, Pavel Elizabeta Šoštanj 5, Lončar Miška Beltinci 2, Vuk Lena Chicago 40, Špilak Ivan i žena Chicago 40, Gruškovnjak Matjaš i žena Chicago 20, Stoiko Jožef Chicago 10, Kreslin Štefan Chicago 55, Tkalec Matjaš Chicago 13'75, Horvat Bara Chicago 55, Gruškovnjak Matjaš Chicago 55, Halas Ana Chicago 55, Lajnar Janoš Chicago 55, Bojc Veronika Chicago 55, Zver Matjaš Chicago 55, Čizmazija Anton Michigan 55, Glavač Andrej Chicago 55, Oletič Matjaš sv. Martin 10, Jankovič Marija Zemun 10, Gerič Matjaš Hotiza 2, Krampač Kata Hotiza 2, Matajič Štefan Hotiza 4, Daniel Marija Allentown 56'47, Smej Orša Beltinci v zahvalo, ka njej je stvar ostala 5, Prkič Franc Fismes Francija 10. — Vsaki, ki daruje 1000 Din. ma pravico skoz 50 let do brezplačnih Novin, M. Lista, kalendare i do prilog tej izdaj. Do 1. 1981. Lebar Jožefa hiša na Sr. Bistrici i „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih, šteromi Klekl Jožef odstopijo svoje liste, dobijo brezplačno više povedan liste. Cigan Matjaša hiša v Žižkih pa dobi vse to 25 let brezplačno. Prosimo širitele, da to na znanje vzamejo. — Marija, nebeska kraljica naj vam poverne dare, ki ste je za razširjenje njene časti poklonili. — Vrednik.

Pošta.

Vöröš M. Beltinci. Knjižico prejeli. Bo ešče letos. Glasnika ne trbe pošilati, ga mamó. **Vsem** se toplo zahvalijo vrednik, ki so jih za god i k vžmí pozdravili i ki so v betegi za njih molili. Molitve prosijo ešče naprej.

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Jezušek povej nam, ka ti je dala mamika?

zen pa podpora je močna. Tü je vsa Ona. Mati je sladka, mati lübi.

Düšica moja! Ti si gingava, slaba. Z močjov se nemreš štirati. Itak vidiš, ka je tvoje življenje padec, ki se ponavlja den za dnevom. Ideš, spadneš, staneš i znova spadneš . . . To je zgodovina tvojega življenja. Če bi inäči mislila, bi sama sebi lagala. Zavolo toga, ka si gingava kak dete, nücaš to sladkost, ki ti da moč.

To mleko, düšica moja, je v düšnom življenji moja i tvoja Mamika Marija. Povej, povej, ka je slajše na zemli od materine lübezni? Pitaj siroto, ki je zgübila mater i boš znala, ka takšega imena i takšega srca več nega na sveti, kak je materino srce. Mati je kak vekivečen posvet, ki sveti ne sebi liki drügim; sveti i se na nikoj devle. Gda je okoli nje vse mirno i vse počiva, plamen njenoga srca trepeče. Moli, dela, skrbi, aldüje svoje moči, svoje življenje, da deca živejo i so vesela. Mati je ne drügo, kak trpeče i dugo mantrništvo. Pa to mantrništvo je tem vekše, ar skrivle na kelko je mogoče bridkosti i skuze svoje i kaže veseli obraz. Zato draga düšica, kak dete lübi materno mleko, lübi tüdi ti svojo zemelsko mater, či je maš, či je pa nemaš, jo lübi vseedno s tem, ka boš molila za njo, živela po njenih navukaj.

Pa ti draga düšica maš šče edno bogšo, vnogo bogšo mater, kak je tvoja zemelska mati. Jaz sem ti jo izročo, med smrtinimi mokami na križi: „Sin, ovo tvoja mati!“ (Jan. XIX. 26.) Ta mati je Marija. Njena lübezen je močnejša od lübezni vseh ma-

ter vküper. To sladkost, to moč ti moreš piti, od nje se nadajati.

Ti si tak, kak brščan. Brščan. Brščan, se more za nikoj zgrabiti či šče iti gori i rasti v visočine. Poslušaj, po toj dobroj materi boš raseo, boš prišeo v višine. Ona je lestvica. Jaz Bog sam po Mariji prišeo k vam. vi pa po Mariji morete priti k meni!

Dušica moja, mej rada to mater, da boš živela i rasla. A što ma rad mater, je nesmi **vazzalostiti**. Njo pa najbolje tisti razžalosti, što z grehom njenoga sina znova križa. Vari se greha i Marija bo vesela — vesela nad tvojim i mojim življenjom. Či ne grešiš, živeš sam i mene tudi ne križaš. Istina, ka ona rada ma tudi največše grešnike, ali to samo te, če se mislijo pobogšati. „Jaz sam mati čistih grešnikov“, pravi ona po sv. Brigiti, „ki se ščejo pobogšati“. V tom ravno obstoji lübezen četüdi v dejanji pokažejo, ka jo majo radi. Kak so delali svetniki? Sv. Bernard je vsigdar od nje gučao, sv. Bonaventura je vno go pisao od nje. Sv. Ivan iz Damaska, sv. Bernardin, sv. Alfonz Ligvorij, so goreče predgali njene kreposti i so navdüşevali vernike. Sv. Alojzij, sv. Stanislav, sv. Filip Nerij, je s skuzami kazao, ka jo lübi. Bl. Don Bosko je goro od lübezni do Marije. V vsakšem njegovom pismi, i v vsakšoj predgi, v vsakom pogovori je mogla biti Marija. Brezi nje se njemi je tak vidilo, ka je vse prazno i püsto. Mej jo rada draga dušica i ona ti bo vračala tvojo lübezen, ar „Jaz lüblim tiste, ki mene lübljo“ (preg. VIII. 17). Pa tudi po njenoj peldi hodi! Lübezen, ali sebi vodstvo napravi, pravi stari pisatel. Marija bo nas vno go bole lübila, če mo šteli biti njoj pokorni. Je najčistejša med devicami, je nedosegliva v lübezni-vosti, v ponižnosti, v potrpežljivosti, v zbranosti, v lübezni do srmaštva i siromakov. Delaj kak ona! Sv. Bonaventura pravi: „O vi, ki lübite Marijo, oblečite njene jakosti! Ona se naj sveti v vašem djanji i v vašem obnašanji!“ „Što lübi Marijo, si zagotovi nebesa“, pravijo sv. očetje.

Pa mater lübiti je tak sladko, za njov hoditi je tak lehkó, dušica moja.

DÜŠICA :

Veš o Marija, moje veselje?	Marija, lübiti te vedno želim,
Veš moje želje? lübo bi te!	In tebe zgübiti se močno bojim;
Vsigdar pri tebi šteo bi ostati,	Ti bramba mi bodi . . .
Lüblena mati, spomni se me!	

Otrok sem tvoj,
Ti up si moj.

Ka so nebesa? Nebesa so prvo Sveto Prečiščavanje, ki na veke trpi.

Zdrava Marija.

Nekaj sladkoga se čuti v srci, gda zgovorimo reči: Zdrava Marija! Tak kak čí bi vidili arkangela Gabriela, ki prinese z nebes pozdrave Mariji . . . kak bi vidili pred sebov sv. Elizabeto, štera s srčnim veseljom pravi Mariji, ka je Mati boža . . .

Gda molimo to lepo molitev, vidimo pred sebov tudi nevolnoga grešnika, ki se z jokajočim glasom obrača k njoj, ki je Pribežališče grešnikov . . . i vidimo tudi, kak bomo na smrtnoj posteli vojskúvali zadnji boj i milo proseče šepetali: „Marija . . . moli . . . zdaj i na smrtnoj vüri . . .“

To lepo molitvico nikelko razložimo, zato, ka de sladkejša našim srcom. Molitev se zdigne do nebes, čí ide iz srca . . .

Zdrava Marija, milošče puna . . . Na te reči se Marija prijazno nasmije i trosi rože na tistoga, ki jo na pomoč zove. Njeno srce je kak greda rož: „je kakor greda rož v Jerichi“. (Eccli. 24--18.)

Najjakše rože Ona goji za svojo deco. Düh teh rož napuni z nebeskov sladkostjov naša srca. Mej je pri sebi celi den, so rože milosti!

Gospod je stebom . . . Marija pride k tistomi, ki moli, njemi pokaže svojega Sina, njemi Ga položi v naroča. Jezus je tudi veseli i rad ostane pri nas, na našem žednom srci . . .

Blagoslovljena . . . Marija je srečna pri nas i blagoslavla . . . i blagoslavla tudi Jezus. Veseli se duša! Blagoslavla te najbogša Mati s svojim Sinom.

Sveta Marija, Mati boža . . . Marija se nam pokaže kak kralica obdana z dvanajstimi zvezdami. Je prijetna kak jütranja zorja, lepa kak mesec, svetla kak sunce i strašna kak vojska pripravljena na boj. Milo gleda na svoje sine i hčere i mirno pravi: „Ne bojte se deca, jaz sem Mati Boža.“

Moli za nas . . . i Marija spregovori. Jezus jo poslüne. Marijina molitev je vsemogočna zato, ar je Jezus vsemogoči. Kelko milosti je prišlo na tiste, ki so goreče ponavljali: Moli za nas!

Grešnike . . . Marija odpre svoje materinsko srce, nas spomni, ka je to srce varno zavetje za tistoga, ki je blodo, je sladek kotiček za zapuščenoga i odstavljenoga, je tolažba trpečim, je pribežališče za zgüblenoga grešnika, je odrešenje vmirajočih . . . Za sina, ki je zablodo i se je zgübo Marija moli, i čí molitev ne zadošča, je podpre dobra Mati s skuzami. Marijine skuze na pravo pot spravijo zgübleno deco.

Ona, ki odpre svojim sinom oči za to življenje, je bo zatisnola na smrtnoj posteli i je znova odprla k vekivečnomi življenji. Najslajša misel na smrtnoj posteli je ta: Goreče sam lübo celo življenje svojo najbokšo Mater, Marijo.

Amen. Tak je. Pozdravljena mati! Dnes bom vrli, dober, bogši kak včera . . . Ti me vodi i podperaj!

Marija trosi rože svojih milosti na sina, blagoslavla, moli.

Zdrava Marija Blaženoga Ivana Bosko.

Na den Nevtepenoga poprijetja Device Marije, leta 1841. je Bl. Ivan Bosko postavio prvi kamen svoje bodoče palače.

Blaženi se je obleko za sv. mešo. Deček pa, ki je bio v segeštiji je neznao dvoriti pri meši. Cemešter ga je namlato i nagnao. Don Bosco

da k sebi pozvati dečkca i njemi obeča, ka de njegov prijateo i de ga včuo. Dečkec ga vzlubi i postane njegov. Blaženi poklekne i goreče zmoli **Zdravo Marijo**, da bi njemi ona pomagala rešiti to dušo. Tista Zdrava Marija, ki je prikipela z gorečega Don Boskovoga srca, ja bila prvo seme, ki se je razvilo v veliko drevo.

Z Jernejčkom Garelli so prišli drugi i za temi šče v nogi drugi. Dnes je na stotine domov, vu šterih se zberajo dečkci dnevno i po nedelaj i se tam pri Mariji obvarjejo božne tovarišije i se navčijo biti pošteni i bogaboježi, pokorni svojim starišom, ki z domovinov vred lahko čakajo od njih veselja i pomoči.

To Don Boskovo drevo, ki je postalo salezijanska družba, dneš šte več kak 8000 salezijancov. Deli se v 46 provincij i ma 616 zavodov ali domov.

Hčere Marije Pomočnice, štere je tudi on ustanovo, pa majo 29 provincij i 595 zavodov. Njih je pa 6300.

Med salezijanskimi zavodi je precj takših, ki majo 500 800 i več znotrašnjih gojencov. Tak, ka cela držina pride na 1000 kotrig. Takših, ki hodijo samo po nedelaj i po svetkaj, je pa ešče več.

Ne je ešče minolo 50 let, ka je Don Bosko mro.

Šopek rož.

(Prosto po Civiltà Cattolica, 1890.)

Je to genliva zgodba, v štercj lübezen zemelske i nebeške Matere ščeta pokazati vso svojo moč nad ednim zgüblenim sinom. Nesrečen mladenič je že bil na konci svojega življenja. Vrgeo se je v besni vrtnec grešnih nagnenj i postano je popolen nevernik. Meo je pa jako verno mater, štera ga je verno nasledüvala i s skuzami močila njegove stopaje. Zdaj, gda je vidila, ka ide proti konci življenja i se skrije pred njenimi očmi za vsigdar, je to štela dosegnoti, ka z njenega materinskoga naročja nebi spadno v peklenško jamo vekivečnoga trpljenja. Ta zlata mati je štela na vsakši način, ka bi se on spreobrnó.

Prišla je za njim v Rim i tam ga je najšla vkleenjenoga v postelo. Süšica ga je že skoro na nikoj spravila. Mati je stalno verestüvala pri njegovej posteli. Tak se njoj je vidilo, ka so bolečine, ki so ga strašno mantrale nikelko ponehale i nej ga je več tak strašno düšilo. Mislila je v svojoj velkoj materinskoj lübezni, ka je prišeo čas, da njemi lahko kaj dobrega povej. Na tiho i sladko — milo njemi je začnola praviti: „Pre-lübi moj sin, se spomniš na svojo nežno mladost? . . . se spomniš, kak si te rad meo Marijo i si jo s sladkim glasom zvao za nebesko Mamiko?“

„Mati, ne gučte mi od toga, ar sam te bio norček . . . zdaj sam pa ne več štiri, pet let star, liki dvajsetosem. Ne vörjem več v takše norije, zato vas pa prosim, ka mi več ne nosite naprej nikaj takšega, če me mate radi i mi neščete povekšavati mojega trpljenja. Potrebüjem počinka i mera . . .“

„Mera.“ je pravila mati i se je bridko zaskuzila. Nej je gučala naprej. Globoko je zdehnola i materinsko srce, ki dobro čüti i razmi, gda je potrebno sihi biti i gda kaj povedati, njoj dene: „Potrpi, bo bogše tak.“ Zbrisala si je skuze i mučala.

Nevolna mati i Kelko je trpela, ka bi njeni sin bio dober, plemeniti i pobožen! Zdaj je vidila, ka je ves njeni trüd bio zobston. Pa je vseedno nej obväpavala. Šla je k Blaženoj devici Mariji, i to šče z vekšim zavüpa-

njom, kak gda inda. Pokleknola je pred njeni oltar i s skuzami v očaj
njoj je pravila: „O prelüba Mati moja, ti mi moreš rešiti toga mojega
sina! Naj merje, či je boža vola, jaz ga rada aldüjem tvojemo božemi
sinu i z njim aldüjem samo sebé. A spomni se Marija, ti najbogša mati
njegova i moja, ka z mojih rok on more priti v tvoje roké! Jaz ga tebi
darüjem, ti si mi ga pa dužna rešiti!

Nakano je k njemi priti pobožen dühovnik, njegov stari znanec, a
zobstom. Nesrečen mladenič je zgrabo za revolvo, štero je meo vsigdar pri
sebi pod vankišom i je pravo, ka se skonča, či bo kakši dühovnik pres-
topo prag njegove hiše i se približao k posteli.

Don Boskova Marija Pomočnica.

Njegovo stanje pa je postajalo vsakši den slabše; beteg je postano
močnejši i šo naprej po svojoj poti. Bilo je pa meseca majuša i ravno na
rojstni den toga betežnika, ki se je narodo 17. majuša. Od žalosti potrta
je mati v bližnjoj cerkvi pred Marijinim oltarom duže molila kak navadno.
Srečna misel njoj je prišla na pamet med molitvov. Küpi lepi šopek rož,
štere je meo sin posebno rad. V edno rožico, ki se je komaj odperala,
je djala malo Marijino svetinjico, zasükano v fini rdeči pantličec. Nikelko
dni prlè je že ponüjala mati to svetinjico sini i ga prosila za njo revolvo,
štero je meo pod zglavnikom. A sin je bil hladen, mrzeo proti njoj. Za-

vrno je njeno ponudbo, kak pravi tepeš, ki ne verje v Boga. Mati je probala naprej, zadnjikrat.

Lepi šopek z Marijinov svetinjcov je odnesla v cerkev i ga položila na Marijin oltar. Tam je bio pred Marijov, kak bi proso tudi on blagoslov nebeske Matere, za nesrečno mater i šče bole nesrečnoga sina. Dne 17. majuša je ta dobra mati bila pri dveh mešaj, šterivi sta se služili pri Marijinom oltari. Po sv. mešaj je vzela šopek i nesla ga je sini.

„Dobro jutro i vse najbogše ti želen, dragi moj sin“ — je pravila i ga je močno obinola; pritiskala ga je na svoje srce, kak či bi njemi štela vlejati v srce svojo batrivo dūšo samo. Potem njemi je kazala šopek i pravila: „Sin moj, predragi moj sin, eto san ti prinesla svoj dar. Pred dvajsetosmimi leti, ravno na te den, gda si prišeo na svet, sem te jaz zvala za svojo majniško rožo, tak si bio lepo detece. Zdaj vzemi te rože i misli si, ka je v njih srce tvoje mamike“. Sin je bio genjen. Prijao je rože i mater za roke, štere je pomočo s skuzami. . . . Gledao je rožice i je vsklikno: „O kak so lepe mama, kak so lepe. . . . Gde si je pa dobila, mamika? . . .“ „Z nebes so prišle, moj sin“ je na tiho odgovorila mati i ga je samoga nehala z njimi.

Par vŕ po tistom je mladenič znova začno gledati svoje rože, a natenčno, edno za drugov. Pa glej, v ednoj, ki se je komaj odperala, je zapazo nikaj bliščečega. Ka bo, ka ne bo v njoj? Lepo počasi razširi cvet i zapazi v njem lepo podobico Preblažene Marije Device. O kak lepa Marijika začne misliti v sebi i nevedoč, kak i zakaj si jo pritisne na vūsta i jo kūšūje. Potem pa, liki, bi ga gnala kakša višiša skrivna moč, si jo dene na boleče prsi i si jo močno pritiska na nje. Sam ne ve, ka se je zgodilo v njegovom srci. Tak je čūto v sebi, kak či bi se vse spremešalo i spreobrnolo, oči so se odprle, kak či bi spadnole kakšne kmične vezalje z njih; pamet njegova se je razjasnola, liki bi boža svetlošča posijala v v njo i v srci je čūto sladek glas, ki njemi je milo šepetao: „Jaz sem tvoja Nebeska Mati.“ Oči se zaskuzijo, i sladke skuze močijo njegovo lice. Pritisno je na električni zvonček i k sebi pozvao svojo mater. Mati pribiži, a misli si, dragi čtevec, kak se je mogla čūditi, gda je vidila sina, ki njoj je kazao Marijino svetinjico i njoj je jočeč pravo: „Vidite mamika, nej sem jo šteo iz vaših rok i mi je prišla z rožov. O mati, zaistino je z nebes prišeo te šopek rož! Marija! . . . O kak dobra je Marija! Znete ka draga mati? Jaz, vaš nesrečen sin znova verjem — verjem v Marijo, i jo lūbim, kak vi.“ Naprej je ne mogeo gučati. Nagno se je njoj v naroča i potok vročih skuz se je vlejao z njegovih oči, ki je močo srečno srce te dobre matere. Kak globoko je obžalūvao svojo žalostno preteklost i kak lepo se je spovedao i sprijao lūboga Jezusa v svoje srce, od toga nam nej trbe pisati. Povejmo šče to, ka je malo pred svojov smrtjov lūbeznivo stiskao dūhovnikove roke v svoje i njemi je pravo: „Oča moj dūhovni, vi vno go predgate po sveti. Povejte to celomi sveti, ka so ateisti i brezverniki nej nikaj drūgo, kak čreda norcov. Jaz sem dozdej bio eden izmed njih i to lahko povem. Razum, znanost i njene iznajdbe nas nemrejo razločiti od Boga, nego nas z njim šče bole zbližajo. Edino greh, grdo življenje i pokvarjeno srce nas zaslepi i odtrga od Boga. Oni bi tudi radi meli Marijo i bila bi lepa i lūbezniva tudi za nje, samo ka je preveč čista i preveč sveta za nje. Če bi jo šteli radi meti, bi mogli tudi živeti po njenoj peldi, toga pa neščejo.“

Na njegovom nagrobnom spomeniki je pod finim kristalnim glažom bio šopek rož, pod njim pa na rdečom pantliki z zlatov nitjov zašito: „17. majuš, leta . . .“ Na sredi spomenika je pa vsekana lepa podoba Device Marije, ki razprostera roke i prosi. Okoli nje je pa te napis: „Ka Bog lahko včini po svojoj vsemogočnosti, ti, o Devica to moreš dosegnoti po svojoj priprošnji.“

Dva stebra, ki nas rešita.

Blaženi Ivan Bosko je meo leta 1861. senje, štere majo njegovi sinovje za prikazen. Tak njim je pripovidavao sam:

Mislite si, ka ste na visikoj pečini pri morji, ali šče bogše, ka ste na otoki (sigeti), ki je posejan v neizmernom morji. Okoli vas se ne vidi drugo, kak vode i vode, na šterih se zible vnogo ladij, ki so pripravlene na vojsko. Edne so čarne, druge svetlo-bele. Čarne ladje so oborožene na najbolje strašen način s štukami, s pūkšami, z mašinami, ki ogen mečejo, pa

Rešenje vernih. — Marija Pom.

tudi s slabimi knjigami i slabimi spisi. Tem naproti batrivno stojijo svetlo-bele ladje i mirno čakajo na napad. Boj se je začno. Čarne ladje se z ostrimi klūni divje zaganjajo proti velkoi svetloj ladji, i jo ščejo na nikoi spraviti. Okoli te velke ladje je vno go menših, ki so odvisne od te velke i se ravnaio po njenoj zapovidi. Naša salezijanska je tudi med njimi. Veter je protiven velkoi ladji i morskoi valovje tudi pomagajo neprijateljskim ladjam.

Na sredini worja pa stojita dva močniva i visikiva stebra, ki sta ne daleč eden od ovoga. Na jednom je podoba Marijina, pod njov pa napis: **Pomoč krščenikov.** Drugi steber je pa ešče višiši i močnejši. Na njem se

sveti sveta hoštija kak sunce, pod njov pa napis: **Rešenje vernih.**

Na velkoi ladji so sami sv. oča povelniki. Gda zapazijo, ka se besni neprijatelji z vsov silov zaganjajo proti njegovim ladjam, ki so v nevarnosti, pozovejo na svojo ladjo vse povelnike menših ladij i si pogučijo, ka njim je činiti. Pogučavlejo si, med tem pa viher divja i morejo iti vsakši na svoje mesto.

Gda se viher pomeri, znova pridejo povelniki, a nebo se zakmiči i povelniki se pa morejo vrnoti.

Papa stojijo pri krmili ravnaio s vsov močjov ladjo proti stebrom, s šterih visijo lanci i sidra, da se k njim lahko prvežejo ladje.

Neprijateljske ladje ščejo staviti papovo ladjo i jo potopiti. Edne mečejo božne knige i spise, ka bi pokvarile vojake i je pripravile k puntanji. Druge s pūkšami štukami strelajo. Druge pá bombe i ogen mečejo na njo. Druge se pa z močnimi železnimi klūni zaganjajo v njo, a premagati je

nemrejo. Ona plava proti svojimi cili med vsemi težavami. Sovražna borba je zgubljeni čas. Istina, ka včasih ranijo veliko ladjo, a potegne prijazen vetriček od dveh stebrov i rane na ladji se zacelijo.

Med tem razpokajo neprijatelovi štuki, razpokajo bombe i pükše, ste-rejo se železni klüni i vnogo teh ladij se potopi. A neprijатели ne henjajo; besni se vržejo v boj na nož.

Papa so ranjeni i spadnejo. Gor jih pomorejo, a ranjeni so drugo- i merjejo. Neprijатели se divje veselijo, a njihovo veselje je kratko, ar so že izvoljeni novi papa, ki vodijo ladjo. Neprijатели so komaj zvedili, ka so mrlí. pa že znajo, ka že je drugi naslednik. Zgübijó vse vüpanje, novi pa-pa pa idejo prek vseh težkoč i nevarnosti i srečno privozijo med stebra. Stavijo ladjo i jo pridrgnejo, eden konec na steber s hoštijov, drugoga pa na steber Prečiste Device i Pomočnice Krščenikov.

Neprijатели so zmešani bežijo kama morejo. Ladje se med sebov za-devlejo i potaplajo. Celi šereg ide na dno morja. Edna požera drugo. Niš-terne menše ladje, ki so močno branile ladjo sv. oče, so se zdaj pribli-žale stebrom, i v bližini velke ladje pri sv. oči so se stavile, merne i var-ne od vsake pogübeli. Na morji pa zavlada velki mer.

Don Bosko je pitao ednoga izmed gospodov, ka pomeni ta prilika. Gospod je odgovoro: „Mislim, ka ladja sv. očo pomeni sv. Cerkev, štere glava je on; ladje pomenijo lüdi, morje pa te razburkani svet. Tisti, ki branijo veliko ladjo, so dobri, prijатели sv. Cerkvi, drugi so pa, ki idejo proti so neprijатели i preganjanci njegovi. Dva stebra ki rešita cerkev, sta pa dve velkivi pobožnosti: **pobožnost do Marije i pobožnost do Oltarskoga Svestva.**“

„Dobro si povedao,“ je pravo Don Bosko. „Strašno trpljenje i preganja-nje čakajo na cerkev. To, ka je bilo dozdaj, je nikaj proti tomi, ka ma priti. Dve edinivi sredstvi rešita svet v takšoj velkoj stiski: **Odkritosrečna po-božnost do Marije i pogosto sv. Prečiščavanje.**“

Tü skonca pripovest senje Blaženoga Ivana Boska. Preganjanja sv. Cerkvi so tü. Poglednimo na vhod, v nesrečno Rusijo! Ogenj njeni se nam približava v vsoj grozovitnosti. Čtevec Marijinoga lista, povej, si med bra-niteli sv. Cerkvi, ali pa od daleč gledaš? Nasloni se na močniva stebra, mej rad Marijo! Po Mariji idi k eucharističnomi Jezuši, vzemi ga pogosto v svoje srce i boš rešen pogübe i postaneš tüdi zmagovalc.

Marjeta Bosko — vzor našim materam.

Velki možje so navadno meli velke matere, sveti možje pa svete ma-tere. Takša je bila tüdi mati bl. Ivana Boska, toga velikoga lübitela i vzgo-jitela mladine i velikoga Marijinoga častilca. Bila je preprosta, nevučena kmečka ženica, a obdarüvana je bila z bogatimi düševnimi vrlinami, po-sebno pa je bila prilična v vzgoji svoje dece. Sama puna lübezni do Bo-ga i do bližnjega je znala s svojim preprostim, lübeznivim včenjom saditi v dečinska srca zlate navuke za kršćansko življenje. Pri-e kak je v Gospodi zaspala l. 1856., je že mogla okušati bogate sadove prave vzgoje svoje dece.

Ar je vzgoja dece po naših družinah tak važna, a na žalost pomenk-liva i se vngi stariši ne zavejo svojih svetih düžnosti, bo Marijin list pri-našao nekaj rendic iz življenja don Boskove matere, ki je našim materam krasen vzgled, kak trbe vzgajati.

Marjetina mladost.

V maloju vesici Kaprlji blizu Turina je tekla Marjeti zibelka. Mlada deklica je rasla kak cvetka lepa, vesela i prijažna. V tom mirnom zatišji je preživela svojo vzorno mladost, gde se je že v prvih letih navčila biti ponizna kak vijolica, pa prilična kak izkušena gospodinja. Strah boži njoj je bio varih, kršćanska batrivnost pa njeni kinč. Ljubila je samoto i mir, zato je celo odklanjala prijateljska povabila tovarišic, ki so si včas privoščile poštene zabave. Bila je vsikdar čista, čeravno skromna v obleki. Rada je prepevala pobožne pesmi, tudi pri deli doma i na poli.

Pa posebno lepo se je oponašala v cerkvi. Kak je bila zbrana, kak zatopljena v molitev. Oči je mela povešene, a srce se je zdigavalo h Gospodi vojnih šeregov. Zato ne čudno, da je bila popunoma pripravljena, gda jo je Bog pozvao v novi stan, da spunjavle materinske dužnosti.

V zakon.

„Dobra žena je dober dar, je tao onih, ki se Boga boji. Mož jo dobi za dobra dela. Bogatomi i siromaki osrečuje srce i vedri obraz vse žive dni. Srčna žena je veselje moži i v miri bo dopuno leta svojega življenja.“ (Sirah 26, 24) Takšo ženo je šteo meti za tovarišico mladi Frančišek Bosko, dober, globoko veren muž. Vzeo si je Marjeto, ki jo je spoznao za izredno jakostno. Marjeta je privolila v zakon, poslušala je glas boži. Z delavnostjov si je zaslужila za priprosto pohištvo — ne bogzna ka, pa denok! Mela je najbogšo herbijo: šo je z njov na novi dom strah boži i duga renda kršćanskih jakosti, ki jih mol ne poje i erja ne uniči. Gda je Frančišek pripelao mlado ženo na svoj dom v Beki, jo je njegova že stara mati sprijela z velkov lübeznostjov i zavüpanjom. Marjeta pa njoj je gverala isto lübezen i vdanost i živela s svojov punicov v najlepšoj slogi i edinosti. Nikdar je ne prišlo med njima do najmenšega kreganja.

Siromaška je bila Boskova družina, a bogata kršćanskih jakosti i blagoslova božega. „Razumna i mučeča žena je dar boži, za nikaj se ne zamenja; kak večne cerkve v trdnoj pečini so zapovedi v srci svete žene.“ (Sirah 26, 18, 24)

Marjeta je bila mučeča, delavna, previdna, šparavna; ljubila je red i čistočo. Frančišek pa marlivi kak mravla, ki se je mantrao i delao od ranoga jutra do kesne noči za blagor svoje družine. Ob nedelaj je ne iskao veselja v veškoj oštariji, nego v krogi svoje družinice, v objemi svoje dece, gde se je počüto najsrečnejšega.

Deca.

Vsakše dete je dar boži, stvorjeno za nebesa. Vsakše rojstvo pod obrambov svestva i v sreči krstnoga prerojenja je v rodi z božičom, z vsov božičnov skrivnostjov, lepotov i veličinov.

Za družino je dete kak cvet, ki je pognao, zacveo i zadišao; novo veselje, novo srečo prinese njegov prihod. Što ga ne bi lübo? Pa dete ne igrača; pri sv. krsti je postalo herbaš nebeskoga kralstva, i prva dužnost starišov je, vzgojiti ga za nebesa. Kak je ne vrtnar, što se ne razmi na vrtnarstvo, tak ne prava mati žena, ki se ne razmi na vzgojo dece i se toj najvažnejšoj dužnosti popunoma ne posveti. Varstvo potrebüje malo dete i

vroče lübezni, tiste svete i krščanske lübezni, ki je segreva i te raste naglo i se ogreva v dušnoj lepoti.

To sta razmila Frančišek i Marjeta; poznala sta svete dužnosti, ki jih nalaga sv. zakon i največša skrb so njima bili trije dečkci: Tonček, Jožef i Vanček, štere sta čuvala kak svoje oko. S kakšim veseljem je mama Marjeta opazüvala nedužne sinčke, ki so se veselo špilali. Večkrat je zdignola i zahvaljevala dobrotno nebo, da njoj je podelilo tak lübkó dečičó. Da bi le bili vsikdar dobri i pošteni, to je bila njena najbole vroča žela. Rano jih je včila moliti. Kakši lepi prizor je bio vsakši večer v toj siromaškoj hišici, gda je pobožna mamica prekrižala najmlajšega Vančeka, njemi sklepalá rokici i šepetala na vüho kratke molitvice. Starejšiva brata sta pa že znala sama moliti ali pa vküp z očom pred svetov podobov. (Dale.)

Samo edno vüro dela.

Večkrat čüjemo gučati od manjosti ali nemarnosti.

Dosta je takših lüdi, štéri misljo, da je samo telovno delo pravo delo. Dela prej samo kovač, štéri celi den bije po nakvali, zidar, ki zida itd. Uradnik, ki celi den v uradi piše pa razmišlja, je, tak pravijo, manjak. Takšim lüdém je samo tisto delo pravo, štéro prinaša vidni dobiček. Te lüdi bi bilo najprle potrebno osvedočiti, da tüdi düševno delo ma svojo vrednost, da je z glavov ešče žmetnejše delati. Pa tüdi ne pozabimo, da človek ma nesmrtno düšo i da je delo za düšo najpotrebnejše, zato tüdi največ vredno.

Dostakrat se čüje, da dühovniki delajo samo edno vüro na den, kda mešüjejo. Sinejao sam se kda sam to čüo. Večini naših dühovnikov je pa na den 14 vür dela ne zadosta! Tisti rani čas, kda mešüjejo, njim je samo v veselje. Toplota toga časa se pozna celi den.

Poglejmo, ka dela dühovnik.

Delaven den: Spovedava, krsti, spelava, pokapa, prečiščava, zdava. Pohaja beteznike, moli brevir, rešüje uradne posle. Poleg toga pa lüdje stalno prihajajo k njemi. Eden pride po posli, drügi išče tolažbe. Dühovnik tüdi hodi v šolo včit katekizem. Pride poldne, da mora znova moliti brevir. Popoldne se mora pripravlati na predgo, na šolo, večkrat iti tüdi v šolo. Tüdi popoldne lüdje stalno prihajajo k njemi: trbe iti k betezniki. Zdaj pridejo na vrsto razna društva, da dostakrat drügo polovico brevira moli opolnoči. To je delaven den.

V nedelo: Spovedavanje večkrat do desete vüre, prečiščavanje, brevir, meša, večernice, lüdje prihajajo, razna društva itd; tüdi v nedelo mora največkrat moliti brevir zvečer.

Ništerni lüdje pravijo, da te ali oni dühovnik nema stalnoga dela. Što je tomi kriv? Ravno tisti so krivi, ki tak gučijo. Zakaj njemi ne date dela? Pravim, ne date njemi delati, ar ne hodite k meši, ne k spovedi, nikdar ne pridete k njemi po dober tanač. Samo mrmrate, da ešče drügi zgübijo zavüpanje do dühovnikov.

Gde so lüdje dobri tam ma dühovnik dnesden ešče preveč dela. No pa dühovnik si že sam zna najti delo. Če ovce ne pridejo k njemi, pa on hodi za njimi. Pri tom težavnom deli bi ga pa lüdje morali bole podpirati. Tak vidite da dühovnik celi den dela. (putnik.)

št. Vogrin, salezijanec.

Blaženi Bosko Ivan.

Komedijaš.

Gospod ki se je prikazao v senjaj devetletnomi Vaneki Bosco, njemi je pravo: „Ne s plůskami liki s prijaznostjov i lůbeznostjov si moraš pridobiti dičake. Začni je včiti kak grdi je greh i kak lepa i dragocena je jakost.

Bog nam, svojim nevolnim stvarcam, ne samo zapovidavle napraviti to i ono, liki On nam da tůdi milost, priliko i zmožnost napraviti to ka

Mali Vanek Bosko, komedijaš.

nam je zapovedao. Od nas zahtevle samo dobro volo. Vse drůgo da On. Tak je bilo tůdi z našim Vanekom.

Bog njemi je tak rekoč dao plůg v roke i Vanek ga je zgrabo z železnov volov i zaorao globoko i šůrko brazdo v njivo božo.

Mladina je rada vesela. Gde je veselje, tam je ona. Vanek je to sam po sebi dobro znao. Zato je ponůcao vsakšo priliko za to, ka je napravo kakše veselje svojim tovarišom.

Z mamov je hodo na senja. Tam je proso mamu ka je med tem kda je ona kúpüvala potrebne stvari, gledao komedijaše. O da ste ga vidli te kda je stao pred komedijašom! Same oči so ga bilé. Vse je vido ka i kak je delao komedijaš. I tak se je navčo hoditi, plesati i skakati po voži. Navčo se je, ka njemi je znala palica skakati s prsta na prst, nato pa po roki gori na ramo z rame na brado, na nos i na čelo, pa pá nazaj na roko. Znao je skriti peneze pri ednom pa je najti pri drugom i vse mo-goče takše stvari, ki je majo ništerni za comper.

Po nedelaj i svetkaj je pa z vsem tem, ka je znao, razveseljavao staro i mlado. Doma na dvorišči je potegno vože od ednoga pa do drugoga dreva. Deca so bežala vküp pa tudi stari so prišli, da se malo nasmijejo Vanekovim norijam.

Gda je vido, ka že ma preci gledalcov i poslušalcov, je navadno nagovoro navzoče: „Zdaj pa prlé kak vam pokažem svoje igre zmolimo eden rožnivenec!“ Ništernim se to ne vidilo pa so šteli oditi. Vanek se njim je pa pretlo: Što nešče z nami moliti, te tudi igre nesmi priti gledat.“ A igro so šteli viditi vsi i tak so ostali i molili.

Po molitvi je začno Vanek po voži hoditi, skakati i plesati. Zdaj se je püsto i zgrabo za vože z ednov rokov, zdaj je viso na voži za noge pa se pá zasükao okoli, se zgrabo z rokami i skočo na noge. Postavljao je na voži rasteca i tudi z rokami je hodo po voži.

Gda je bio že malo trüden se je vseo na vože i pripovidavao kakšo lepo i veselo povest tak ka so se vsi od srca nasmijali.

Vnogokrat je tudi med igrov skočo na stolec i naznano: „Zdaj pa poslušajte predgo, ki je bila dnes v cerkvi“ i je lepo ponovo vse ka so g. plebanoš ali pa g. kaplan predgali. Drugoč pá je med takšov igrov navčo svoje dičake dve ali tri pitanja iz katekizmuša.

Tak je mali Vanek med mladinov pa tudi med starešimi vnogo dobrog včino. Ne je bilo njemi za to ka bi se on tam pred kem postavljao i štimao. Šteo je samo mladino pa tudi starejše odvratni od toga ka bi tisti slobodni čas šteroga so meli po nedelaj i svetkaj, ponücali po oštarijaj i kakših slabih društvaj za greh.

Tak ja začno spunjavati to ka njemi je bilo zapovedano v senjaj.

Prvo sv. obhajilo.

Vanek je bio star deset let. Vroče je želo pristopiti k prvomi sv. obhajili. A to je bilo v tistom časi teško. Deci se je najme dovolilo pristopiti k prvomi sv. prečiščavanje komaj okoli dvanajstoga do štirinajstoga leta starosti. Te navade se je držao tudi Vanekov plebanoš g. Sismondo.

Mama Marjeta je pa mislila kak je kesneje tudi njeni sin, naš Vanek, napisao, ka je dobro deco kem prle pripüstiti k prvomi sv. obhajili, ka nebi prišeo v nedužno srce prle šatar, kak Bog. Pripravljala je Vaneka za te velki den sama i včila ga katekizmuš. V zimi ga je pošilala k kršćanskomi navuki v cerkev. G. plebanoš so vidli ka je Vanek jako dobro pripravljen i tak so ga zvünredno pripüstili prle k prvomi sv. prepiščavanji. 26. marca 1826. na sam vüzem je Vanek pristopo oprvim k angelskomi stoli.

O, če bi pripravljale vse matere svojo deco tak na prvo sv. obhajilo, kak je pripravila mati Marjeta svojega Vaneka, te bi bilo vnogo greha menje na sveti.

„Vanek“ njemi je vnožokrat pravila „Bog Ti pripravla velki dar; dobro se pripravi, pobožno se spovej, niti ednoga greha ne zataji. Obžaluj vse grehe i oblubi Bogi, ka boš v bodoče bogši.“

I blaženi je zapisao: „Jaz sam oblubo vse, či sam pa tudi spuno to zna samo Bog.“

Na den prvoga sv. prečiščavanja njemi je ne dovolila, ka pred prečiščavanjom s kem gućao. Sama je šla z njim v cerkev, molila vküper z njim i ga tak pripravla za obhajilo. Po obhajili se je pa vküпно z njim zahvalüvala.

Tisti den je morao Vanek prav posebno čütiti ka je to za njega velki svetek. Nikaj je ne smeo drugo delati, kak samo čteti i moliti. Vsi so morali tisti den hoditi okoli njega s' posebnim poštüvanjom. Bio je tisti den med domaćimi kak monštranca v šteroj je živi Jezuš.

Kak za spomin na velki den njemi je dala pobožna mati ete reći:

„Dragi sin, dnešnji den je velki za tebe. Gvüšna sam ka je Bog postao gospodar tvojega srca. Ti njemi pa oblubi, ka se boš brigao z vsemi moćmi za to, ka ostaneš dober do smrti. Idi pogosto k sv. prečiščavanji, ali čüvaj se sprejeti Jezuša po nevrednom. Pri spovedi povej vse! Bogaj vsikdar! Poslüšaj rad kršćanski nauk i predge. Za božo volo te pa prosim, boj se kak küge tistih ki grdo gućijo.“

„Za vsigdar sam si zapomno te reći“, piše blaženi Ivan Bosko. „I tak se mi vidi, ka sam se od tistoga mao pobogšavao. Vnogo bole sam bogao i raj sam dao valati tudi drugim. Prle sam pa vsikdar šteo ka bi samo moje valalo.“

Stariše je posebno ve matere, posnemajte mamo Marjeto i srećni te vi i vaša decal Nad vašimi hišami pa de plavao mir i blagoslov boži. (Dale.)

Marija med našov mladinov.

Človeka more srce boleti, či premišlavle, kak je razširjena med našov olikanov mladinov verska brezbriznost, ja, cilo čista nevervanost. Ne pravim, ka med vsemi, ar se je v zadnjih letaj že nikelko zbogšalo; liki vseedno je ešće vnogo naših mladih inteligentov, šteri javno kažejo svoje brezverstvo. I ka ma domovina čakati od takših lüdi?

Glavni vzroki verske mlačnosti i brezbriznosti so sledeći: prevzetnost i gizardost, štera je združena s čüdivitov lejkomišelnostjov, pa slabo, nemoralno pregrešno življenje. I gde najdemo tomi rešitev? Samo pri njoj, štera je svojega sina dala za naš. Posegnoti trbe v versko življenje, zbüditi trbe v srcaj tiste skrite, zakopane i pozablene navuke, štere je vsakšemi

**Mati i Vanek Bosko
na poti v cerkev.**

vcipila v srce Blajžena Mati, poživeti trbe vero. I ravno naloga „Marijinih družb“ je, obvarvati v mladini, štera je vūpanje sakšega naroda, zlate navuke dobre Matere, občuvati njoj vero, odvrnoti jo od pogūbelne poti nepostenoga življenja, štero je zrok sakšemi brezverstvi; vzgojiti jo v dobre voditele slovenskoga naroda. I to zato, ar ma narod samo od takših lūdi kaj dobroga i hasnovitoga čakati. I gde bomo postali takši? Gde se vzgojūjejo takši gospodje? Pod Marijinov zastavov, v Marijinom imeni, v Marijanskoj kongregaciji, štere namen je ravno vzgajati značajne lūdi, lūdi, ki svoje krščanske vere pred nikim ne bodo zatajili.

Tomi vzgojūvanji se pa proti postavlja strah pred svetom, to se pravi, ka bodo drūgi pravili, či jaz pokažem svojo vero zdaj gda je moderen i vučen biti telko kak biti brezi vere? Sakšega skoro straši ta misel, ka de te pred drūgimi zato menje valao, či de vōren: Tū mora meti mladina vnogo batrivnosti, njeni voditeli pa morajo meti velko lūbezen do nje, ko njoj tak pomorejo premagati teh strah pred lūdmi.

V našij vrstaj mora kralūvati Mahničov dūh, šteri de kak iskra pozivlao naše dūše; trbe nam krščanskih načel, štera do nas pripravila za zmōžne i požrtvovalne delavce. Med našimi slovenskimi dijaki je preci živo to gibanje. Vsi krščansko misleči se zberajo okoli nje, štero je prebodno sedmeri meč bolečin. Na Njo je navezajo jezere mladih src, celo naše dūhovno življenje i naša mladost. I ka pomeni Marija med slovenskimi dijaki?

Ne smo edinī, šteri se zberamo okoli Nje; ne samo cela Slovenija, pa tūdi ne samo Jugoslavija, liki po celom sveti mamo na jezere src, štera so pod Njenim plaščom. Na Nemškom se zbera 8000 dijakov okoli Njene zastave, na Dunaji (v Beči) štampajo svoje novine „Unsere Fahne“, ka pomeni: „Naša Zastava.“ Marija nam more biti zastava i nam kazati pot. Kak soldaki idejo za svojov zastavov, tak i mi moremo iti za Njov, ki je močna kak armada priprevljena na boj. Mladina, ti ki nūčaš največ pomoči prle kak dozoriš, obrni se k Njoj!

I ka trbej mladomi človeki, ka postane Marija njegova mati? V svojem srci more postaviti njeni oltar, to pa najbolje tisti, ki je Njeni kongreganist. I na tom oltari darūj vsakši den daritve njoj, štera ti je Mati.

Ka pa dijak? Njemi je ravno najbolje potrebna zaslomba v tom časi, gda on rastē. I či se v mladosti pokvari, se v starosti žmetno pobogša. Zato pa šteri ste tak srečni, ka ste gda dobili na prsi Marijino svetinjico, čuvajte jo, i branite svojo sv. vero. Pokašte, ka vas vodi Ona, šteroj slūžite celo svoje življenje.

I či ma kongregacija velko vrednost, ma najvekšo vrednost za dijake. Bog zna kak se kleti rastepemo, kama mo se šli dale šolat. V prvī dnevaj de žmetno, ar nemo poznali lūdi i nemo meli prijatelov. Stopiti pa moremo v kongregacijo, štero majo vsešerom i tam se bomo počūtili domače. Bratje po Mariji, s tistim dnevom gda ste dobili Marijino svetinjico na prsi, ste se zavezali, ka te slūžili samo Njoj. Samo zavūpajte v Njeno pomoč i nigdar nete zobstom prosili. Bratje pokažite dobro volo i začnite z lepim zglednim življenjom. Vaše življenje pa naj bo posvečeno: Prečistoj Devici: „Virgini Virginum vitam“ to je: „Devic Devici darūjmo življenje.“

(Govor tovariša, petošolca i predsednika dijaške kongregacije na kongregacijski akademiji v dvorani Martinišča, dne 2. februara 1930.)

Mešna zveza Marije Pomočnice.

Mešna zveza Marije Pomočnice.
„Martinišče“ M. Sobota (Prekmurje).

Mešna zveza Marije Pomočnice v „Martinišči“ je bila odobrena od vrhovnega salezijanskega predstojnika i potrjena od knezoškof. ordinarijata v Maribori (7. dec. 1929. i 17. jun. 1930. št. 692/29 – 2.)

Pravila.

1.) 15 let vsakšno nedelo se služi v Martinišči edna sv. meša za duševne i telovne potrebščine kotrige.

2.) Okoli 3000 sv. meš darujejo vsako leto vsi duhovniki salezijanske družbe po sveti za pokojne kotrige.

3.) Vpišejo se lejko živi i pokojni, tudi večkrat i z različnimi nakanenji.

4.) Kotrige te zveze bodo mele tao v vseh molitvaj i dobrih delaj, ki se vršijo v Martinišči i v vseh salezijanskih zavodaj po sveti.

5.) Kotrige plnčajo 12 Din. letno. Čas plačevanja trpi 10 let. Cela šuma je 120 Din, ki se tudi naednok lahko plača.

6.) Za nabiralce i širitele mešne zveze se bodo opravile letno šče 4 sv. meše: na Božič, na Vüzem, na Risale i na Marijo Pomočnico.

7.) Šuma, ki se nabere, bo služila samo v te namen, ka se rešijo dugovje i se dozida Martinišče.

Blaženi Don Bosko i Marija Pomočnica naj razlije poseben blagoslov na vse darovnike!

Leto dni bo, ka so se začnole služiti svete meše za drage kotrige mešne zveze Marije Pomočnice. Vsakšno nedelo se zdigne Presveto Jezusovo Telo i Krv nebeskoml Oči za potrebščine kotrig, po njihovom nakanenji i znano nam je, ka vnogi vživajo blagoslov te Najsvetejše Daritve i posebno lübezen Marije Pomočnice.

Meseca januara je tudi opravljenih 3000 svetih meš za vse drage pokojne šteri so vpisani v mešno zvezo. Te svete meše se bodo darüvale vsako leto do konca svejta. Naši dragi pokojni morejo biti neizmerno veseli za volo te velike dobrote. Oh kak so hvaležni svojim dragim, ki so se jih spomnili. Vekšega veselja i vekše dobrote za njim ne mogli napraviti.

Pa v kelkih drugih dobrotaj majo tao kotrige! Spomnite se, ka majo v Martinišči i ka po celom sveti. . . Več kak 8000 salezijancov v 616 zavodaj vsakši den večkrat moli za nas.

Vnogi to jako dobro čutijo i na to računajo. V ništernih faraj je pristopila skoro vsakša hiša, v ništernih vesnicaj pa cilo več kotrig od edne hiže. Od toga bomo že pisali v prihodnjih snopičaj Marijinoga lista, zdaj samo to povdarimo, kak so ništerne bratovčine to zapazile i so se dale vpisati.

1.) Črensovci. Skupina tretjerednikov.

2.) Gor. Lendava. 41-a roža živoga rožnoga venca.

3.) Doliči. 29-a, 79-a, 80-a roža živoga rožnoga venca. Bog plačaj voditeljci Skaper Tereziji.

4.) Gančani. 20-a, 89 a, 128-a, 136-a roža živoga-rožnoga venca. Po vrloj nabiralci Elizabeti Gomboc.

5.) Odranci. Šošarski ceh za pokojne brate. Te se je prvi zmislo! Tu so tudi rože živoga rožnoga venca najbrže vse pristopile. Vsa čast vsem kotrigam, voditeljcam, zlasti pa Smej Heleni. Virag Marti i Copot Ani, ki so posebno goreče bile za to. Naj lübi Jezuš po Mariji zasadi vno go lepih rožič v njihova srca i v njihove hiže! Vpisane so sledeče: 2 a, 3-a, 6-a, 12-a, 13-a, 29-a, 66-a, 86-a, 88-a, 103-a, 105 a, 106 a, 113-a, 116-a 120-a, 121-a, 126-a, 127-a, 135-a, 138-a. Bog plačaj!

Srčno vabilo. Dne 10-a majuša, to je drugo nedelo v meseci bomo obštžavali svetek Bl. Don Boska. Radi bi vidli v našoj kapelici zbrane drage nabiralce i nabiralke, ki so preminoče leto tak goreče delali za mešno zvezo Marije Pomočnice. Te den bomo skupno molili i si pogučali, kak bomo naprej delali. Za vse to je srčno vabimo i vabimo tudi druge prijatele Bl. Don. Boska i Marije Pomočnice. Sv. meše bodo: zajtra ob 7 vüri, ob 10 vüri s predgov. Popoldne ob 2 vüri večernice i blagoslov.

* * *

Dari i pisma se naj pošlejo na sledeči naslov: Mešna zveza M. P. Martinišče — Murska Sobota (Jugoslavija).

Dari se pa tudi lahko izročijo nabiralcom i nabiralkam, ki so določeni po faraj.

Kak Ga iščeš ti...? Št. V. sal.

Na veliki četrtrek, kesno večer, v noči, je prišeo Judaš z soldaki i z hlapci velkoga dühovnika v Getsemanski ogracek. Jezuš je tam molo i za nas krvavi pot potfio. Zakaj je prišeo Judaš, hlapci i soldaki? Prišli so iskat Jezüša. Zakaj? Da se njemi poklonijo, da ga počastijo i molijo? Ne! Prišli so, iskali so ga, da bi ga zvezali, gnali na sod, obsodili i vmorili.

Našli so Jezüša. I On, kak da nebi zno, jih pita: „Koga iščete?“ I oni odgovarjajo: „Jezüša Nazarenskoga.“ „Jaz sam!“ se je glaslo kratki Jezüšov odgovor. L... na te: „Jaz sam!“ pokapali so vsi na zemljo.

Sirmaki so ne spoznali ka je v tej rečaj moč Boža ki jih je vrgla na zemlo. Ešče menje pa so pomislili ka bi bilo z njimi, če bi se te stegnola nad nje roka Boža i stisnola nad njimi pesnica božega Sina. — V prah bi se spremenoli vsi.

Tri dni kesnej je bilo, v nedelo zajtra. Pred odpretim Jezüšovim grobom je stala mlada ženska i bridko jokala. Zakaj? — Prišla je iskat Jezüša pa ga ne najšla. Ne je najšla Onoga, šteroga je bilo puno njeno lübeče srce.

Gospod se njoj na to prikaže a ona Ga ne poznala. Mislila je ka je vrtnar i zato njemi pravi: „Gospod, če si ga ti odneseo, povej mi, kam si ga djao, da ga jaz vzemem.“ Bog plačuje lübezen z lübeznoštvom. Jezuš jo je pozvao po imeni: „Marija“. Vsa lübezen božega Srca se je morala čutiti v toj reči, v tom imeni. Marija Magdalena je zdaj spoznala Jezuš. Samo edna reč se je strgala z njeni prsi: „Rabóni“ to je „Vučiteo“ i spadnola Njemi je pred noge. Skuzé radosti so se spremenile v skuze veselja.

Judaš i njegovi pomočniki so iskali Jezuš iz sovraštva, da bi ga umorili. Magdalena Ga je iskala iz lübezni. Soldacije i hlapci so Ga bili, Njemi plüvali v obraz i ga vsega razmesarili. Marija Magdalena bi Njemi gvüšno če bi Ga najšla ešče v grobi, s skuzami prala krvave rane.

Človek boži, jeli si že gda mislo na to, ka tüdi ti vsikdar — tüdi te kda cilo ne misliš na to — iščeš Boga, ali mogoče bolje povedano: vsikdar si pred Bogom i On je vsikdar s tehom.

Gda grešiš stopiš nikak pred Boga i Njemi praviš: „A Ti si Kristuš, Ti si Bog? Ná, to Ti dam.“ I plüneš Njemi v obraz, vdariš ga po lici.

Gda pa živeš po božoj zapovedi si kak Magdalena. Kak ona zoveš tüdi ti Jezuš za vučitelja. I kak vučitelja Ga poslušáš i se ravnaš po Njegovom navuki.

Pitaj se gda to prečteš kak iščeš Jezuš ti. Ali kak Judaš i njegovi pomagači ali pa kak Marija Magdalena?

Mladenec i mladenka nekaj vama pravi Bl. Dev. Marija, poslušajta ka!

Marija:

Vüпам se, ka šta prečtela moje priporočila, ka i kak naj molita. Obešala šta, ka bota svoje vsakdenešnje molitve opravljala gdekoli bota, bota pa tüdi med svojim delom na poli, doma, ali tüdi na poti opravila kakšo kratko molitev s srcem.

Zdaj se vama pa morem potožiti. Vnoge mladence i mladenke toti ne zadene ta moja tožba, vnogi pa strašno lejkomišleno ranijo Srce mojega Sina Jezuš i moje s tem, ka iz kakšegakoli zroka volo i tüdi brezi zroka zamüdiyo sv. mešo. Ti dragi mladenec i mladenka toga nigdar ne včini, liki bodi šče apoštol sv. meše!

Jako me boli to ka si tiedni kakši šte zrok najdejo. Je to kakši poseo, küpilo, obisk itd. Vse njim je prav i vsakša reč je za nje već kak sv. meša. Istina, ka je včasih božna pot zlasti pa po zimi. A to nebi smelo staviti mladoga človeka, posebno po leti ne. Samo beteg v hiži, ali kakši drugi zaistino velki zrok bi vaj smeo doma zadržati.

Rada bi nekaj pošepetnola mojoj dragoj mladini, ki teliko trpi daleč od doma, od domače grüde zato, ka bi si kaj zaslužila. Deca moja, či je cerkev li ne preveč daleč ite k sv. meši! Ite ta s svojim zmantranim i zdelanim telom — vi bote tem bole podobni trpečemi Jezuš, ki se za vas aldüje. Ite k toj sv. daritvi i darüjte Jezuš po mojih rokaj svoje žalostno i krvaveče srce, štero močno čüti bridkost tihinskoga krüha i vörte, ka bo vas šče prav posebno blagoslovo, bo vam podelo zdravje, bo čüvao vaše, z žülnatnimi rokam prislüžene krajcare i njim bo dao blagoslov. Naj vas nikaj ne bo sram, či nemate Bog zna kak lepe obleke. Jezuš na obleko ne gleda, liki na srce. Pošteni i čedni lüdje vam ne bodo zamerili:

pohvalili vas bodo vam bodo zavüпали i eden ali drügi se bo morebiti od veselja razjokao nad vami i bo prav goreče Boga prošo za vas. Či pa cerkvi ne bi bilo, potem se pa združite i molite lepo sv. rožni venec, popevajte svete pesmi i čtite Marijin list ali pa kaj drügoga za vaše düše. Ne bodite deca moja, iz med tistih, šteri na žalost mislijo, ka gda odidejo v tabor ali na delo daleč od domače fare, ka njim te sv. meše več ne trbej.

Zdaj šče pa nekaj tistim, ki so doma. Začnola se bodo pa nesrečna proščenja. Dober mladenec i pobožna mladenka bi mogla iti na ta proščenja kak na božo pot. Povejte mi deca moja, bo to leto znova tekla krv? Deca moja bo vas to leto tüdi trbelo naganjati k oltari, äli k cerkvi? Bote na žalost meni, na žalost svojih starišov i drüгим na spako? . . . O toga nikdar! Bole bo či nejdetä z doma, kak pa ka bi tam ešče drüge pačila i pohüšala med tem, ka sta sama itak ne pri meši. Na mesto ednoga greha, bi jih bilo morebiti celi küp. (Dale)

Stariši i deca.

To se je tüdi zgodilo. Prva nevihta je prišla tisto leto 5. maja. Sin je orao na poli. Ob ednoj vüri so se zbrali oblaki, strela je vdarila samo ednok i zadela je hüdobnoga sina. — Deca, mejte spoštüvanje do starišov! Gučite dobro i z lübeznostjov z njimi. Če pa zapazite pri starišaj kakši pogrešek, to ne trbe raznašati, molite pa za stariše i to njim bo pomagalo. „Vsakši, šteri preklinja svojega očo ali mater, more vmreti.“ (13. Mos. 20, 9.) „Prekleti naj bo, što ne poštüje očo i mater svojo.“ (5. Mos. 27, 16)

Deca morejo nüdit starišom lübezen. Stariši so za Bogom največši dobrotniki za deco. Zato morejo deca stariše za Bogom najbole lübiti i njim biti zahvalni. Kelko bolečin je mela mati s tebov. Mogoče do zavolo tebe mogli prle vmreti. Kelko svetli noči zavolo tebe, kelko skuz i skrbi. Mati je kak goreča sveča. Sveča gori, da drüгим sveti. Vsigdar je menša i nazadnje zgori. Tüdi mati da sebe, ka drüгим sveti, ka sveti z lübeznostjov svojoj deci. V skrbi za vas, deca, mati dogoreva i skoro bo zgorela. Deca, lübite to mater, kda ešče gori. Segrevajte se pri tom ognji. Ne zamüdite niedne prilike, ka ne bi bili pri tom plameni lübezni i če pridejo viheri i bo sveča slabo gorela, prilijte toj sveči svojo lübezen i sveča-mati bo zaplapolala z velkim plamenom. Samo pazite, ka ne napravite toj sveči kaj takšega, ka bi vgasnola. Ta sveča se več ne da vužgati, či ednok vgasne. Zato čuvajte to svečo-mater od vseh krajov, ka ne pride viher i bi jo podro. Poleg toga pomisli, keliko oča trpi zavolo tebe. Kelikokrat njemi je rosno čelo i znojno celo telo, gda se mantra s teškim delom. Pogledni njemi žülnate roke, sere vlase, i to vse — zavolo tebe!

Pokažite starišom lübezen s tem, ka te dobro molili za nje, za živöče ali pokojne. Dajte včasi za pokojno mater ali očo slüžiti sv. mešo, darüjte za nje na rojstni ali godovni den ali smrtni den sveto obhajilo. Mejte njihov grob v skrbi. Vaša düžnost je, deca, ka starišom pomagatega, če pridejo v nesrečo ali če so v betegi i tüdi gda postanejo stari. Oh, kelikokrat leži oča ali mati zapüščena v kakšoj lüknji i nišče je niti ne pogledne. Niti jesti jim ne dajo v redi. Kak to boli stariše, če vidijo, ka so zdaj napoti drüгим. Kda več ne morejo delati, boli to sariše, če jim lastivna deca ne privošči lepe reči i če čüjejo, ka njim lastivna deca smrt želejo. „Moje dete, vzemi svojega očo k sebi, če stari postane i ne žalosti

ga, dokeč živi." (Sir 3, 14.) „Moj sin, mej svojo mater v poštovanju vse svoje življenje." (Tob. 4, 3.)

Lübi, o lübi, kak dugo moreš lübiti. Pridejo vüre, pravim, pridejo vüre, kda boš pri grobi stao i bridko jokao.

Ka pa stariši?

Lübiti morejo svojo deco. Ne smejo meti opičje lübezni i ne biti takši, ka bi bili svojoj deci kakši mantrniki. Stariši morejo svojo deco lübiti kak svojo krv i meso. Morejo lübiti deco, ar so deca boži dar. Vaša deca, so boža deca. Bodite tak skrbni za svojo deco, kak sta bila sv. Jožef i Marija, kda sta tri dni iskala svoje dete, maloga Jezusa. Tüdi razumevanje morejo meti stariši do dece, posebno te, kda doraščajo i kda si volijo pozvanje. Naj vas je ne sram pröd decov, pa tüdi sile njim ne delajte. Stariši, včite deco lübezni, samo lübezni. Lübezen se vam bo vračala. Stariši majo dužnost svojo deco vzgajati i to telovno i dühovno. Morejo skrbeti za zdravje, hrano, obleko i vse drügo, posebno dokeč so deca mala. Kak je žalostno tam, kde oča vse peneze zapije i zakadi, deca pa doma stradajo i prosijo miloščino. Tisto morete dati deci, ka je vsakojački potrebno. Ne ste pa dužni dati deci pomoči, če vam hči ali sin norita za kakšo novo modo ali za kakše druge norije. Glavno pa je, ka vzgojite deco za dobre kristijane. „I očevje, ne srdite svoje dece, nego je vzgajajte s strahovanjom i karanjom Gospodovim." (Eph. 6, 4.) „Če pa što za svoje, posebno za domače, nema skrbi, je vero zatajo i je hüjši od nevernikov." (1 Tom. 5, 8.) Dajte deci dober vzgled. Dužnost, dati deci dober zgled, je postavio naš Vučenik Kristuš sam s temi rečmi: „I što sprejme štero takše dete v mojem imeni, mene sprejme. Što pa pohüša šteroga od teh malih, šteri v mene verjejo, bi njemi bilo bolše, ka bi se njemi obeso mlinski kamen na šinjek i bi se potopo v globočino morja. Jaj sve ti zavolo pohüšanja. Pohüšanje more priti, nego jaj človeki, po šterom pohüšanje pride." (Mat. 18, 5—8.) Stariši morejo vse odstraniti, ka bi lahko dalo deci priliko za greh. Kakši stariši, takša deca. Skoro vsikdar to obvala.

Stariši, molite za svojo deco. Če zavdario vašo deca na slabe poti, bote z molitvov deco spravill nazaj k Bogi. Sveta Monika je molila z vročimi skuzami za spreobrnjenje svojega sina Auguština. Goreče je prosila pobožne i modre lüdi, naj njoj pomagajo moliti. Sveti püšpek Ambrož njoj je med drüгим tüdi to povedao: „Bodi potolažena, ne more se pogübiti sin, za šteroga pretakaš telko skuz pred Bogom." I istina, ne se je motio. Auguštin se je obrno h Kristuš i je sledi postao svetnik. Pravo je svojoj materi: „Znam, ka se morem tvojoj molitvi zahvaliti, ka mi je Bog podelo telko milosti."

Dragi stariši, draga deca! Lübite se med sebov. Vi mate isto krv. Lüdje včasi komi pravijo: Ne si vreden, ka bi te boža strela vdarila. Ja, to bi skoro lejko povedali od deteta, štero zdigne roko proti svojim starišom. Pregovor pravi: Če ti očo do praga, tebe sin prek praga. Veselje je v dobroj družini. Tam pa, gde se samo kregajo, pa pravi pekeo. Nega dneva srečnoga. Mejte, družine, za vzgled sveto družino. Jezuš nam je pokazao, kakša more biti družina. Če bo med vami vladala lübezen, bode v vašoj družini Bog, med vami bode mali Jezušek, šteri bo blagoslavlaov vse vaše delo. Matere, mejte za vzgled Marijo, očevje pa sv. Jožefa. Deca, vi pa bodite, kak je bio mali Jezušek v Nazareti, pokorni, delavni i lübite stariše, kak je lübo on svoje. Čela družina nasledüj sveto družino i tüdi od vaše družine se bo lahko pravilo: To je sveta, srečna družina. —nj—

Našim dragim malim, ki bodo šli k prvomi Svetomi Prečiščavanji.

Draga dečica, vidite Jezusa kak klonka na dveri? Jeli ka bi radi bili, či bi On ednok lepo prišeo k vam. Jas mislim, ka bi njemi vi vnogo lepoga povedali, ka ste se v šoli navčili i bi njemi tudi obečali kak te vrli doma i v šoli.

Pa vi znate ka Jezuš pride k vam, pride v vaša mlada srčeca, Vi že ga čakate i se veselite tistoga dneva.

Draga deca, Marijin list vas prosi, da se lepo pripravite na te velki i lepi den. Molite i vrli bojte v šoli i doma. Mislite na Jezusa vsakši den večkrat; zajtra njemi obečajte, ka bote iz lübezni do njega vrli celi den.

Marijin list je prineseo edno lepo zgodbico zdaj i edno prinese drugi mesec prav za vas male, ka bi se lepše pripravili i ka bi Jezuš i na den prvoga Sv. Prečiščavanja napravili takše oblube, ka Savio Dominik, šteroga članek objavimo v prišestnoj številki.

Prositate svoje stariše i svoje bratce i sestre, da oni tisti den naj tūdi idejo z vami v cerkev i či je mogoče k sv. prečiščavanji. Naj bo te den svetek za celo hižo.

Prvo sv. prečiščavanje merajočega dečkeca.

„Mamika“ — je pravo s slabim glasom deček — „mamika moja draga jeli, ka Jezušek ne dopusti, ka bi jaz brezi Sv. Prečiščavanja mro.“

„Ne, dragec moj, Jezušek pride k tebi pa te zvrachi. Ti boš ostao lepo zdrav pri svojoj mamiki.“ Tak je odgovorila sirota mati, a lampe so njoj trepetale od velke žalosti i je komaj-komaj zadržala v sebi joč, ki njoj je silo.

Mali betežnik se je nikelko pomero. Pa po kratkom vremeni je znova prišla na njega šče vekša vročina. Žile so nesmileno bile i celo telo je bilo liki v nemernom ognji.

„Mamika, povej mi kak je Jezušek božao male . . . Mamika, ka či bi Jezušek prišeo zdaj mene božat . . .“ „No ve pa pride, či ga maš tak rad“, je odgovorila mati v naglici. Mogla se je obrniti od maloga betežnika i si skrivoma skuze obrisati.

Domači so se zdaj odločili. Nevarnost je velka i gospod so sami pravili, ka bi škoda bilo, či bi dičarec brezi Sv. Prečiščavanja mro.

Poslali so po gospoda, doma so pa te čas pripravili vse potrebno. Sosidovo decō i najbližnje so tūdi zdranfalī, ka bi bili navzoči pri tom žalostnom, a genlivom obredi.

Mali šče je spitavao, kak se je Jezušek z decov špilao, kak je najbolje vrle božao i je hujckao na svojih svetih kolinaj pa njim je obečavao, ka pridejo v nebesa k Njemi, gde bodo lepo popevali i se na veke špilali.

Nikelko dece je že prišlo i so čakali v prekliti i v drugoj hiši. Ništernim so sveče dali v roke, ka bodo prej Jezušeki svetili, gda pride k malomi betežniki.

Srebrni glas zvončka se je že čuo. Gospod so prihajali v lepoj beloj srakici i so prosili Jezušeka, ki je počivao na njūvom srci, ka bi naj blagoslovo vso deco i je vse obvarvao greha. I to so šče prosili, ka bi v mlado srce prle naj On prišeo, kak greh.

Stopili so v hišo i malomi so nekaj lepoga šepetali na vūho. Njegove oči so bile svetle i veselo, na smeh se je držao.

Deca z vužganimi svečami so zdaj stopila v hišo i so s stārešimi vred lepo molila.

Gospod so stopili k betežnikovej postelici z belov Hoštijov v roki i so jo položili malomi betežniki na jezik.

„Telo Jezušovo naj obvarje tvojo dūšo za vekivečno življenje.“

„Amen“ je odgovorila z jočečim glasom mati, ki je ne mogla duže zadržavati žalosti, štera jo je dūšila v srci. Klečala je pri sinčekovej postelci i je stiskala njegove rokice v svoje. Mali je merao z nasmehom na vūstaj. Srečen je bio zato, ka je Nebeskoga Gosta meo v svojem mladom nedužnom srci . . . Mati je bridko jokala i držala maloga za roke, dokeč so ne postanole mrzle i skoro trde. Mali se je pa lepo na smeh držao kak Angelček iz cerkve.

Jezušek ga je božao i hujckao na kolinaj . . . v nebeskom kralestvi.

Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

XIX.

Ka se nanaša na drugi tao njene naloge — to je, da bi zbúdila dušaj častitev do sv. ran — je ne odvisilo samo od srčnosti i kreposti sestre Marije Marte.

Naš Gospod je poskrbo, da bi ona že naprej vidila velke težave te pobožnosti: „Tvoja naloga je da me po mojih sv. ranaj spoznajo i vzljubijo; najbolje pa v prihodnosti.“ — „Dugo bo trpelo, dokeč se ta pobožnost vkorenini.“

Kak se vidi, megljena prihodnost se je pred duševnimi očmi sestre Marije Marte bar nikelko razčistila v ednom prikaznji, a negotovnost te prikazni bridko obžaljuje častita mati Revel Terezija Eugenija: „Ne smo mogli bole čisto spoznati nakanenja i pomena te prikazni. Ne bomo opisali vse področno, vzemimo samo to naznanje:

S. Marija Marta je vpelala, s pomočjov svojih predstojnikov, častitev sv. ran v svojem redi, i to je bio začetek, prvi stopaj.

Vnogo samostanov je hodilo po tej peldi, sprejelo pobožnost, to je drugi stopaj.

Dovolenje trisdnevnikih odpustkov za vse sestre reda obiskavanja je bio tretji stopaj.

Šrti pa je bio, gda je ta mala knjižica*) prišla v javnost. Čudovito se razsirja. Milosti, štere je zadobila naša lüba sestra, vpliv, šteroga povzročajo rečj Jezušove, ki se nanašajo na sveto i iz lübezni izvirajoče trpljenje, redovne duše, vdanost telkih pobožnih duš, razširitev odpustkov na vse vernike i pobude same, ki so prišle iz tak zvišenoga mesta, so pa vzbüdile telko lübeznost do Križanoga, ka se je že po celom sveti razširilo zavüpanje v sv. rane, šterim se nešteti priporočajo.

Zadnja leta i smrt s. Marije Marte.

Namen te male knjižice (življenjepisa) je bio samo te, ka pokaže i razložj poslanstvo i nalogo s. Marije Marte, štera je po božoj previdnosti bila zbrana liki zostopnica i apoštol sv. ran.

Ostane nam ešče, da nikaj povemo o prelübum duševnom doživetjji i čistoj preprostoj dečinskoj duši, — o božem detinstvi, ki je obstojalo med nebeskim Prijatelom malih devic.

Spregovoriti bi trbelo o lübezni rojenoga srca do Jezüša v Oltarskom svestvi, ki je zaprla rojeno srca pred vsakov drugov lübeznostjov.

Pokazati bi mogli kak je zorilo stalno notranje življenje z Križanim i z detetom Jezüšom, nadale globoke pobožnosti: na priliko velko spoštovanje do presv. Trojice, drüge izredne stvari, štere so bile njoj plačilo že tü na zemli. Lübila je z vso lübeznostjo Devico Marijo, štero si je odebrala za mater i jo zvala z različnimi imeni. Marija njoj je bila tüdi prava mati, ár je dopunila navodila Jezüšova, i jo vodila po potrebi z materinskih lübeznostjov po poti, ki jo je odmero svojo Gospod.

Našteti bi mogli zatajevanja i opisati zamaknjenja. A vse te stvari pa bomo lahko najšli v življenjepisi Marije Marte, — v tistom življenjepisi, ki se zdaj pripravlja i, če dober Bog dopüsti, ajdnok pride v javnost.

*) Kratak življenjepis s. Chambon Marije Marte.

Liturgični prostori. Krščansko pokopališče (cintor.)

V zadnji številki Marijinoga lista smo bole natenci spoznali hišo božo, zdaj si bomo pa ogledali pokopališče, ki tudi sliči k liturgičnim prostorom. Vsakši kristjan zna, da je pokopališče prostor, gde pokapamo mrtve.

Že pogani so mrtvece dostojno pokopali. Grob jim je bil nekaj svetoga. I če so pogani, ki so ne meli vere v posmrtno življenje duše i gorstavanje, svoje pokojne tak sveto poštvivali, kak je ne bi meli za nekaj svetoga, nedoteklivoga mi krščeniki, ki nas naša vera vči, da bo na sodnji den vstajenje od mrtvih i poveljčanje dūš v nebesaj.

Zato je cerkev svoje mrtve tudi že od začetka z velkov častjov pokopala. Kristjani so prvih 400 let pokopali mrtvece v podzemskih jamah. To navado so sprijali od židovov, ki so radi tak pokapali. Zvali so pokopališče cōmeterium ali pa dormitorium (počivališče). Tudi oni so postavili na grobe spomenike i so včas i pisali na nje „počivališče do vstajenja.“

Od 400 let naprej so pa kopali grobe pod milim nebom, posebno okoli cerkve ali pa ne daleč od cerkve. Se razmi, da so pokopališča v tistom časi bila redka i so mrtvece včas i mogli nositi jako daleč. Kem bole se je pa vera razširjala tem gostejša so postajala pokopališča. V naših krajih ma zdaj že navadno vsakša ves svoje pokopališče. Pred nikoliko 10 leti še toga ne bilo, nego je mela vsakša fara edno skupno pokopališče, kak je še zdaj po drugih krajih Slovenije.

Cerkev predpisuje naj bo vsakši vernik pokopani v blagoslovljenoj zemli. Če pa že tak pride, da se ne more pokopati v blagoslovljenoj zemli naj se ostanki prenesejo kemprve na blagoslovljeno pokopališče. Na grob se naj postavi križ v znamenje, da v Kristuši v miri počivle. Čeravno je zadosta samo mali leseni križec, denok vnogi postavljajo velke marmornate križe, če le morejo. Po mestih pokopališčih lahko vidimo cele marmornate kapelice nad grobom, v šterom je navadno pokopana cela družina. Četudi vnogi ne dajo dosta na Boga, svojim pokojnim pa denok postavljajo dragocene spomenike iz spoštovanja do njih.

Grobi duhovnikov i klerikov naj bi po cerkvenoj želi ločeni od grobov laikov. Ravnotak naj bi mela deca tudi poseben prostor na pokopališču.

Zgodi se pa včasih, da koga ne morejo cerkveno pokopati. Za takše more biti, če je mogoče, poseben zagrajenih prostor. Če pa toga nega, pa bi mogoče biti na skupnom pokopališču zbrani prostor, ki je ne blagoslovljeni.

Vsakše pokopališče more biti okoli lepo zagrajeno i zaprto. Na nagrobnih spomenikah i v kinčanju grobov ne sme biti nikaj, ka bi bilo proti kat. veri.

Pokopališče je teda sveti kraj, posebno še za nas kristjane, kak smo v začetki čteli. Zato ga moremo tomi primerno tudi poštvati. Kak pa pokažemo to poštvanje? Tak da bomo skrbeli, da bo lepo vrejeno. Da bodo grobi vsikdar čisti, ne obraščeni že z večletnov travov. To je ne poštvanje do grobov. Spomladi, gda se vsa narava prebūdi, gda začnejo rožice cvesti, nasadimo tudi mi na grobe svojih dragih primerne rožice. Kak lepi pogled bo na takše pokopališče, gde bodo vsi grobi v samih najrazličnejših rožah, čeravno se ne bodo svetili na njih lepi mramornati križi. Na takši način nam postane pokopališče kraj, šteroga bomo bole poštvivali i tudi bole ljubili.

Če ščemo, da bodo naša deca mela v redi naše grobe, skrbimo tudi mi za grobe svojih pokojnih.

3 KONTAK

Mnogočastiti g. Klekl, urednik Marijinoga lista so befežni. Trikrat jih je napadnola influenza i njim je genola staro bolezen. Zdravje se njim po časi vrača, a delati v kratkom ne bodo mogli. Molimo za njih, ka bo njihov beteg prineseo narodi ravno telko, ali pa šče več haska, kak naj-bole naporno delo! A molimo tudi za to, ka njim dragi Bog po priproš-nji Device Marije podeli kak najprle zdravje i novo moč.

Prečastiti g. Horvath Jožef, plebanoš v Martjancih so doma. V špitali so se nikelko opomogli, a drugi beteg sili na njih. Prosimo gorečo molitev za dobrega gospoda plebanoša! Bodo šče dugo let lahko delali v Gospodovih goricaj. gde je tak malo delavcov. Marija Pomočnica nam jih naj-reši!

Vič. g. Janko Breznik, kaplan v Bogojini so po smrti prečastitoga g. Bašše bili imenivani za provizora bogojanske fare. Častitamo!

Goriški nadpüšpek i metropolit Dr. Franc Sedej so dne 26. marca obhajali 25 letnico püšpekovanja. Sami Sv. Oča Pij XI. so njim poslali svoj apoštolski pozdrav i blagoslov na to redko slovesnost i so jih pohvalili za volo gorečnosti i lepe pelde, štero so kazali svojoj dühovščini i lüstvi.

Velikodüšni Maribor. Na vüzemsko nedelo i pondelek sta nam poz-nana gospoda vikar A. Žalar (bivši kaplan v Beltincih) i prof. A. Pavlič (bivši profesor vverouka na sobočkoj gimnaziji) z hrastniškimi rudari po-berala milodäre na hrastniško cerkev Kristuša Krala. V dvema dnevoma so v štirih cerkvaj nabrali okoli 30.000 Din. Lepa šuma, ki nam pove, da so šče dobre düše na sveti, ki dajo i ki vüpajo nabirati i z veseljom to napravijo za ljuboga Jezuša.

VSEBINA :

Jezušek povej nam, ka ti je dala mamika?	" 1	Mladenec i mladenka nekaj vama pravi Bl. D. Marija	
Zdrava Marija.	" 3	poslúšajta ka!	" 17
Zdrava Marija Blaženoga Iva-na Bosko.	" 3	Starišje i deca.	" 18
Šopek rož.	" 4	Našim dragim malim, ki bodo šli k prvomi Svetomi Pre-čiščavanj.	" 20
Dva stebra, ki nas rešita.	" 7	Prvo sveto prečiščavanje me-rajočega dečkeca.	" 21
Marijeta Bosko — vzor našim materam.	" 8	Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.	" 22
Samo edno vüro dela.	" 10	Liturgični prostori.	" 23
Blaženi Bosko Ivan.	" 11	Cerkveni glasi.	" 24
Marija med našov mladinov.	" 13		
Mešna zveza Marije Pomočnice	" 15		
Kak Ga iščeš ti . . . ?	" 16		